

Нисам приметио да је неко јавно одговорио на поруку немачког амбасадора гдина Волфрама Маса да „Србија нема разлога да се љути на Немачку“ што није добила статус кандидата. Можда је тако и боље јер добар домаћин не улази у полемику са драгим гостом, али бих покушао да укажем на један аспект тог чина који се тиче саме ЕУ. А да ли је Србија љута или можда увређена, за ову прилику је мање важно. Последице су наравно ту верујем нимало пријатне како за Србију, тако и за ЕУ, а колико за коју страну негативне остаје да се види.

Хвала Његовој екселенцији што нас подсети да „Немачка десет година помаже Србију не само речима већ и делима“. Србија, као уосталом и сваки прималац помоћи, јесте захвал на. Међутим, непријатно се осећа ако баш мора примати помоћ

,
а још непријатније ако га на то дародавац подсећа. У најмању руку, није то хришћански.

Познато је да је Европска комисија дала позитивно мишљење као и да су 24 земље чланице ЕУ биле сагласне да се Србији додели статус кандидата. Изјава господина амбасадора је дата пре коначне одлуке Савета министара, што целој причи око кандидатуре даје посебну димензију. Он не каже да Србија не би требало да се љути на ЕУ, која и доноси одлуку, макар и формално. Не, он говори о Немачкој, чији ће глас, зна он то унапред, на некој „ваги праведности“ превагнути оних 24.

Јесте Немачка економија снажна, најснажнија у ЕУ, а из ње свакако произилази и политичка моћ и утицај. Нешто нисам сигуран да је ЕУ од самих зачетака, почев од пројекта о Заједници за угљ и челик и Европске економске заједнице, изграђивана на идеји о превладавању моћи и диктату мањег броја чланица над већином а поготово не једне од њих, ма колико она била моћна. Но, времена се мењају, а са њима и правила понашања. Нема љутње. Ко то прихвата и воли нека изволи. Невоља је и неправда, а на њој је свет и саздан, ако то „неко“ мора и да прихвати. Ја нећу бити срећан ако то моја Србија прихвати. Хоћу да верујем да се свет креће, истина мукотрпно, у правцу изградње праведнијих међународних односа ма како се они данас схватали и шта подразумевају. Но, сила Бога не моли

,
а Бог силу не воли.

